

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.wittezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Willemien van Berkel Wilhelmina Nicolasina

☆ Boxtel, 25 december 1930

Professie, 15 augustus 1955

† 's-Hertogenbosch, 10 oktober 2021

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Zuster Willemien, tante Mien, was een echte Boxtelse. Geboren op de boerderij in Nergena in een gelovig gezin, was ze samen met haar tweelingzus Francien, de oudste van 7 kinderen. Haar ouders waren hardwerkende en plichtsgetrouwe mensen. Haar moeder was gehandicapt en de tweeling moest dan ook al snel meehelpen. Willemien heeft zich altijd zeer verantwoordelijk gevoeld en dit tekende haar tot op hoge leeftijd. In de familie waren al meerdere Witte Paters en Witte Zusters en het missievlammetje was dan ook al vroeg aanwezig bij Willemien. In 1953 begon ze met het postulaat in Maarn en in 1955 deed ze haar Eerste Professie in Esch. Tijdens haar werk op de boerderij van het moederhuis in Algiers, hoorde ze het blijde nieuws dat haar zus Francien ook was ingetreden bij de Witte Zusters.

Na een tijdje in Liverpool om de Engelse taal te leren, werd Willemien benoemd voor Santpoort, waar ze in de keuken van de Witte Paters ging werken. Ondertussen kreeg ze enthousiaste brieven van haar zus uit Tanzania. Hier wilde ze ook heen! In 1967 mocht ze dan eindelijk vertrekken, een heerlijk weerzien met Francien.

Ze werd benoemd voor Kasulu, waar ze parochiewerk en sociaal werk met vrouwen en meisjes deed. Vervolgens volgden de missieposten Kipalapala, Isingiro, Chala en Nkundi waar ze zich bezighield met het oprichten van 'small christian communities' en vrouwenwelzijnswerk. Ook zorgde ze voor de keuken. Na een korte tussenpost in het moederhuis in Frascati, werkte Zuster Willemien nog in Mwanga en Usongo.

In 1992 moest ze vanwege gezondheidsproblemen terug naar Nederland. De overgang viel haar zeer zwaar, maar uiteindelijk ging ze zich toch weer thuisvoelen in Esch en vond ze een weg voor haar verdere missionarisleven.

Het overlijden van haar zus Francien in 2010 was een klap die ze eigenlijk nooit meer te boven is gekomen, daarvoor was hun band te diep. Het was alsof er een stuk van haarzelf was weggenomen. Willemien was vaak zwaarmoedig, maar heeft op wilskracht doorgeleefd. Ze vond het moeilijk om alleen te zijn en zocht altijd de nabijheid van anderen op. Ze was dankbaar voor haar familie en voor haar missionarisleven en de Heer is voor haar altijd een 'nabije God' geweest.

Rust zacht, lieve Willemien.